

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **Ing. D. K.**
zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Zajícem, LL.M., Ph.D.
sídlem Kadlčákova 1507, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor životního prostředí a
zemědělství**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017, č.j. MSK 47450/2017, sp. zn.
ŽPZ/22039/2013/Hen, o správním deliktu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 26.6.2017, č.j. MSK 47450/2017, sp. zn. ŽPZ/22039/2013/Hen žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru životního prostředí, č.j. MÚSO9183/2012/221.2, sp. zn. MÚSO, S 3253/2012 ze dne 23.5.2013. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč podle ustanovení § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona (zák. č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů) za provedení činnosti v lese zakázané podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, a to jízdy s motorovým vozidlem Subaru Forester, RZ: X dne 13.5.2012 ve 14:40 hod. po lesní cestě – pozemku určeném k plnění funkci lesa, parc. č. X v k.ú. Staré Hamry 1, v lokalitě Podbělonky u odbočky na Lysou Horu u přehradní nádrže Šance. Tímtež rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jakožto odvolací orgán toto rozhodnutí změnil ve výrokové části tak, že slova „činnosti v lesích zakázané, tj. ježdění a stání“ se nahrazují slovy „činnosti v lese zakázané, tj. jezdit a stát s motorovými vozidly podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, kdy jel po lesní cestě – pozemku určeném k plnění funkcí lesa, parc. č. 3191“ a slova „bez řádného povolení k vjezdu“ se nahrazují slovy „bez potřebného povolení výjimky z tohoto zákazu“. Ve zbylém rozsahu uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které především namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda se v tomto případě jednalo o provoz na účelové komunikaci dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce trval na tom, že v daném případě se nejedná o pozemek určený k plnění funkci lesa („PUPFL“), ale jde o výjimku z takového pozemku, a to příjezdní komunikaci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Tím, že žalovaný již v předchozím průběhu řízení zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, omezil tak jeho právo dopravit se legálně ke své nemovitosti bez udělení výjimky a svým nynějším rozhodnutím ve své podstatě právní posouzení věci ponechal beze změny. Za zkrácení svých práv považuje žalobce to, že se dostává se svojí rodinou k nemovitosti, kde bydlí, do izolace od okolního světa. Má tak omezenou možnost objednat si jakékoliv sociální a jiné běžné potřeby a omezený je v návštěvách rodinných příslušníků a přátel. Žalobce považuje zpoplatnění výjimky za odporující základním lidským právům na svobodu pohybu a ochranu vlastnictví. Nemovitost na svém místě stojí déle než komunikace vedoucí k ní a mnohem delší dobu než dopravní značení omezující možnost příjezdu k této nemovitosti.
3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě žalobce ze dne 27.9.2017 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud rozsudkem ze dne 10. 1. 2018 č. j. 18 A 25/2017 – 43 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vycházel při tom ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, z něhož zjistil, že tento správní orgán vydal dne 23.5.2013 rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu podle ustanovení § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona za provádění činnosti v lesích zakázané, tj.

ježdění a stání motorovým vozidlem značky Subaru Forester SG, RZ: X v k.ú. Staré Hamry 1, Obec Staré Hamry – v lokalitě Podbělonky, u odbočky na Lysou Horu u přehradní nádrže Šance dne 13.5.2012 v době 14:40 hod. bez řádného povolení k vjezdu. Pokuta byla tímto rozhodnutím uložena žalobci ve výši 500 Kč, včetně povinnosti náhrady nákladů správního řízení paušální částkou 1 000 Kč. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí i ze samotného správního spisu vyplývá, že žalobce nesouhlasil s obviněním ze strany hlídky Policie ČR, žalobce v cestě k jeho domu č.p. X Staré Hamry nemá a potřebuje povolenku k vjezdu od Lesní správy Ostravice, protože podle jejich názoru se jedná pouze o lesní cestu. Žalobce tvrdil, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci pro osoby, u kterých je účel cesty naplněn. Tuto žalobcovu námitku správní orgán neuznal za oprávněnou se zdůvodněním, že z evidence katastru nemovitostí zjistil, že do lokality Podbělonky u odbočky na Lysou Horu, podél přehradní nádrže Šance vede zpevněná komunikace na pozemku p.č. X v k.ú. Staré Hamry 1, zapsaná na LV č. X se způsobem využití ostatní komunikace. Dle informace o způsobu ochrany nemovitostí se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 11.7.2013, č. j. MSK 83612/2013, sp. zn. ŽPZ/22039/2013/Hen tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu potvrdil. K problému, zda předmětná cesta je pozemkem určeným k plnění funkce lesa či nikoliv se v odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný tehdy vyjádřil tak, že „údaje o předmětném pozemku (cestě) byly převzaty z evidence katastru nemovitostí. O jejich správnosti krajský úřad nepochybuje“.

5. K podané žalobě žalobce krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2013 rozsudkem ze dne 20.2.2017 č. j. 22A 112/2013-45 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto rozsudku zdůraznil, že soudní judikatura v oblasti správního soudnictví dospěla k závěru, že při úvaze o tom, zda je konkrétní pozemek či není PUPFL, nemůže správní orgán vycházet pouze z formálního údaje zaznamenaného v katastru nemovitostí, naopak se musí zabývat faktickou povahou předmětného pozemku ke dni, který je rozhodným pro jeho rozhodování, zejména zda takový pozemek k rozhodnému datu skutečně s lesem souvisel či sloužil lesnímu hospodářství. V tomto směru krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2009, č. j. 5 As 94/2008-44 publikovaný pod č. 2032/2010 Sb. rozhodnutí NSS. Krajský soud tímto rozsudkem proto zavázal žalovaného vyřešit řádně rozhodující otázku, a to zda předmětná cesta je pozemkem určeným k plnění funkci lesa či nikoliv, přičemž v rámci této úvahy se měly správní orgány také vypořádat s námitkou výluky podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, a pokud dospějí k závěru, že do této výluky předmětný pozemek nespadá, mají se zabývat vzájemným poměrem lesního zákona a zákona o pozemních komunikacích. Na to žalovaný vydal další shora uvedené žalobou napadené rozhodnutí. Toto rozhodnutí krajský soud rozsudkem ze dne 10.1.2018 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 20.2.2017 č. j. 22 A 112/2013-45, to je, aby se zabýval, zda předmětný pozemek fakticky k rozhodnému datu skutečně souvisel s lesem či sloužil k lesnímu hospodářství. Krajský soud poukázal, že žalovaný neprovedl jediný důkaz, jímž mělo být především ohledání na místě samém či alespoň učinění dotazu na vlastníka předmětného pozemku, jímž je státní podnik Lesy České republiky, Lesní závod Ostravice. Žalovaný se toliko omezil na konstataci, že o charakteru lesní cesty neměli

pochybnosti ani zasahující policisté a že jemu samotnému je z úřední činnosti známo, že jde o cestu vedoucí do hor, lemovanou již od počátku lesními porosty.

6. K podané kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8.3.2018 č. j. 7 As 27/2018-19 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný ve svém druhém rozhodnutí dostatečně vypořádal s otázkou povahy předmětné lesní cesty, když k argumentu spočívajícímu v evidenci v katastru nemovitostí připojil ještě dva důvody materiální povahy a to jednak, že se jedná o lesní cestu vedoucí do hor, která je již od počátku lemována lesním porostem a dále že je tato cesta vyznačena dopravní značkou stanovující zákaz vjezdu motorovým vozidlům. Z uvedeného i bez ohledání na místě samém či jiných úkonů lze podle Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že se jedná o pozemek určený k plnění funkce lesa. Žalovaný tak jasně prokázal, že se nejedná o chybnou evidenci v katastru nemovitostí, nýbrž že formálně i materiálně jde o lesní cestu a že o povaze pozemku nejsou žádné důvodné pochybnosti. Pro právní posouzení věci proto není nutné provádět další kroky, které uvedl krajský soud ve svém rozsudku ze dne 10.1.2018. Nejvyšší správní soud také dodal, že z rozhodnutí žalovaného je navíc zřejmé, že o povaze této lesní cesty nemohl mít a neměl pochybnost ani sám žalobce, neboť na její povahu byl při každém vjezdu automobilem jasně upozorněn nejen lesním porostem kolem cesty, ale zejména zákazovou značkou, kterou měl respektovat, když neměl příslušné povolení. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem žalovaného, že je na místě, aby si žalobce pro účely přístupu ke své nemovitosti zajistil potřebné povolení k vjezdu od vlastníka pozemku. Tento postup je využíván běžně a vyvažuje tak oba protichůdné právní zájmy, které zde existují, to je jak právo vlastnit a užívat pozemek tak i právo chránit životní prostředí a přírodní bohatství.
7. Shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu je krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) vázán, a proto ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
8. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byl žalobce zavázán k náhradě nákladů žalovaného ve výši 11 228 Kč, které žalovaný žalobci zaplatil jakožto náhradu nákladů řízení na základě zrušeného rozsudku krajského soudu č. j. 18 A 25/2017-43 ze dne 10.1.2018.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 12. července 2018

JUDr. Petr Indráček, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje